

Розділ 26

– Значить, правила такі: в машині не курити, не хропіти, ну, і розважати мене цікавими історіями.

Сашина сестра з чоловіком сіли на заднє сидіння, Марк влаштувався спереду, і вони вирушили в дорогу. Саша, знову в джинсах і футболці, вправно вела машину, час від часу відбиваючись від дошкульних коментарів, які кидала їй сестра.

Марк розклав на колінах карту, вивчаючи маршрут. З відомих йому міст дорогою була лише Вінниця.

– З цікавого дорогою – три замки, – Саша зазирнула до карти. – До Хмельницького – Меджибізький, а потім ще – у Кам'янці-Подільському і в Хотині. Ну, доки доїдемо до Меджибожа, буде вже ніч, так що екскурсії не обіцяю, а з завтрашніми можна буде спробувати, якщо хочеш.

– Та ти її не слухай, – вставила Віка, Сашина сестра, повна її протилежність – маленька, кругленька, весела і балакуча. – Їй дай волю – вона всіх замучить своїми замками, хобі у неї, бач, таке.

– Так, я ж, здається, нікому не розкажую, що твоє хобі – дурнуваті серіали? – в Сашиному голосі з'явився метал, і Марк чомусь подумав, що вона, напевно, таки старша сестра.

– Ну і що такого в серіалах? Всі нормальні люди їх дивляться. І взагалі, нормальні люди працюють собі потихеньку в конторі, з дев'яти до шести, отримують своїх дві тисячі плюс квартальна премія, на вихідні їздять на дачу, картоплю вирощують... І тільки окремі божевільні одиниці, от як наша Лесінька, ганяють світами, по ночах сидять на компі, он, очі вже світяться!

– Ну, це як кому подобається... А ті світи ти мені будеш ще сто років згадувати? І взагалі, скільки разів можна просити: не називай мене Лесінькою!

– Значить, про світи. – Віка, не звертаючи уваги на бурчання сестри, обернулася до Марка. – Сидимо ми якось на дачі, нікого не чіпаємо...

– Картоплю сапаємо, – саркастично вставила Саша.

– Ага, картоплю. – Віка ніби і не чула сарказму у голосі сестри. – І тут в Леськи дзвонить телефон – якісь її друзі, такі самі хворі на всю голову, як вона, зібралися до Гондурасу – а просто так, покататися. І що ти думаєш – ця ненормальна, як була, мало не з сапкою зірвалася і поїхала!

– До твого відома, з сапкою в літаки не пускають, – не озираючись, кинула Саша. – І взагалі: от ти, нормальна людина, була у своєму житті далі, ніж на дачі під Ярмолинцями?

– Була! В Умані, наприклад, – Віка відверто глузувала. – Ні, ну я розумію, куди-небудь на Мальорку, або в Шарм-ель-Шейх... А чого пертися в той Гондурас?

– А до речі, ми тоді класно злітали! – Саша проігнорувала репліку сестри. – Уявляєш, ми приїжджаємо, а там державний переворот, все військове командування звільнене, народ шумить, весело!

– Ага, її хлібом не годуй, дай в якусь політичну авантюру встрягнути, – знову вставила Віка. – Шкода, що Че Гевара ранувато загинув, а то мав би відданого бійця...

– Значить, так. – Саша повернулася і суворо подивилася на сестру. – Останній раз, що я погодилася нудись з вами їхати. І взагалі: до Хмельницького лишилося півгодини, помовч, будь ласкава, а то в мене вже в голові дзвенить.

Вони вїхали в сонне нічне місто, залите вогнями. Квартира Сашиних родичів була біля річки, в одному зі стандартних цегляних будинків, що довгим безликим рядом вишикувалися вздовж дороги. У квартирі їх зустрів голодний і злющий кіт, якого довелося тут же погодувати, бо він, побачивши нарешті господарів, вчинив такий лемент, що міг би розбудити і сусідів. Заспокоївши кота, вони й самі попили чаю з рештками весільного короваю, привезеного з собою, і повклалися спати – Саша попередила, що вставати доведеться рано.